

๑๒

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว ำ ย น ม ส ด

บุญนิธินั้น ให้สมบัติน่าใคร่ทุกอย่างแก่ทวยเทพและ
มนุษย์ ปรรตนาพลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งปวง ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น
ความเป็นผู้มีวรรณะงาม ความเป็นผู้มีเสียงไพเราะ ความเป็น
ทรวดทรงสมส่วน ความเป็นผู้มีรูปสวย ความเป็นใหญ่
ความมีบริวาร ผลทั้งปวงย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

อานิสงส์ถวายนมสลด

๑๐๘

จุดกำเนิดของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถบ่งบอกได้ว่า
คนนั้นดีหรือชั่ว แต่สิ่งที่สำคัญคือการทำอะไรให้แก่ใคร
และเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงใด การกระทำนั้นจะเป็น
เครื่องบ่งบอกเอง เราสามารถจัดการชีวิตของตัวเอง ให้ไปใน
ทิศทางที่ตนต้องการและปรารถนาจะเป็นไปได้

ชีวิตของเราต้องดำเนินตามทางของนักสร้างบารมี
ทั้งในอดีตและปัจจุบัน คือ ต้องสร้างบารมีกันให้ถึงที่สุด สร้าง
บารมีให้ครบถ้วนบริบูรณ์ทั้ง ๓๐ ทศ โดยเฉพาะทาน ศีล ภาวนา
เพราะการทำทาน รักษาศีล และเจริญสมาธิภาวนาอย่างเต็ม
เปี่ยมบริบูรณ์ จะทำให้บารมีอื่นๆ ทำได้สมบูรณ์ไปด้วย

มีพุทธพจน์ที่มีใน มังคลัตถปิณี นิธิกัณฑ์ ว่า

“เอส เทวมนุสุสานิ	สพฺพกามทโท นิธิ
ยํ ยํ เทวาทิปตฺถเณติ	สพฺพเมเตน ลพฺภติ
สุวณฺณดา สุสรตา	สุสณฺจํ รุรูปตา
อาธิปจฺจํ ปริวาริ	สพฺพเมเตน ลพฺภติ

บุญนิธินั้น ให้สมบัดดี้นาใครทุกอย่างแก่ทวยเทพและ
มนุษย์ ปรารถนาผลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งปวง ย่อมได้ด้วยบุญ
นิธินั้น ความเป็นผู้มีวรรณะงาม ความเป็นผู้มีเสียงไพเราะ

อานิสงส์ถวายนมสวด

๑๐๕

**ความมีทรวงตรงสมส่วน ความเป็นผู้มีรูปสวย ความเป็นใหญ่
ความมีบิรवार ผลทั้งปวงย่อมได้ด้วยบุญนิรันดร์**

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทั้งในอดีต ปัจจุบัน และในอนาคต จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมบัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า บุญเป็นชื่อของความสุข คนที่มีความสุขก็เพราะมีบุญมาก คนที่มีความทุกข์ก็เพราะมีบุญน้อย

ความสำเร็จในชีวิตก็เช่นกัน ใครที่มีบุญมากความสำเร็จในชีวิตก็มีมาก จะทำธุรกิจการงานอะไรก็สำเร็จหมด และได้ผลเกินควรเกินคาด ตรงกันข้ามคนที่มีบุญน้อยจะทำอะไรก็ผิดเคืองได้บ้างไม่ได้บ้าง ทำธุรกิจการงานก็ขาดทุน ได้ไม่พอกับที่ลงทุนไป บางทีซ้ำร้ายไปกว่านั้นถึงกับล้มละลายก็มี

เพราะฉะนั้น บุญจึงมีอานุภาพเกินกว่าสิ่งใดๆ ในโลกนี้ เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว ก็ควรหมั่นสั่งสมบุญให้กับตัวของเราเองให้ได้มากๆ บุญจะได้ช่วยประคับประคองเราในเส้นทาง การสร้างบารมีตลอดไป เหมือนพระภิกษุเถระที่ท่านสั่งสมบุญไว้มากจนในที่สุด บุญนั้นก็สามารถช่วยให้ท่านได้ประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างสูงสุด และได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนา

อานิสงส์ถวายนมสด

๑๑๐

*ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ พระภิกษุชฎิเถระบังเกิดในตระกูลพราหมณ์ ครั้นเจริญวัย ได้ศึกษาเล่าเรียนจนจบการศึกษาในศิลปศาสตร์ของพราหมณ์ ท่านมีจิตใฝ่ในการบวชไม่ต้องการที่จะครองเรือน จึงออกบวช ถีอเพศเป็นดาบส สร้างอาศรมอยู่ในป่า วันหนึ่งมองเห็น พระบรมศาสดาเสด็จมาทางอากาศ บังเกิดความเลื่อมใสใน จริยาวัตรของพระบรมศาสดาเป็นอย่างมากจึงยื่นประคองอุษุสลิ

พระบรมศาสดาทรงเห็นอัธยาศัยของท่าน จึงเสด็จลง จากอากาศมาประทับยืน ณ ที่ใกล้อาศรม ท่านได้น้อมน้ำผึ้ง เหน้าบัว เนยใส และนมสดเข้าไปถวาย พระบรมศาสดาทรง อนุเคราะห์แก่ท่าน และทรงกระทำอนุโมทนาภาถาแล้วเสด็จหลีก ไป ด้วยบุญกรรมนั้น ท่านได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต ดำรง อยู่ในสวรรค์ชั้นนั้นจนตลอดอายุขัย จุตติจากอภัพนั้น ก็ท่องเที่ยวไปในสุคติภพอย่างเดียว

ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสิ ท่าน ได้เกิดเป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์มาก ได้ถวายผ้าไตรด้วยความเลื่อมใสแด่ภิกษุสงฆ์ถึง ๑ ล้าน ๘ แสนรูป ท่านทำกุศลไว้

อานิสงส์ถวายนมสวด

๑๑๑

เป็นอันมาก พอละโลกได้บังเกิดในเทวโลก เมื่อเคลื่อนจากเทวโลกนั้น มาบังเกิดในมนุษย์โลกสมัยที่โลกว่างเปล่าจากพระพุทธเจ้า แต่บุญก็บันดาลให้ท่านได้บำรุงพระปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๐ พระองค์ จุตจากอัตภาพนั้น ไปบังเกิดในราชตระกูล ท่านหมั่นพร่ำสอนทศพิธราชธรรมแก่ราชบุตรทั้งหลาย แล้วได้บำรุงโอรสของตนที่บรรลुพระปัจเจกโพธิญาณ เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ท่านถือเอาพระบรมธาตุบรรจุไว้ในเจดีย์เพื่อสักการบูชา ท่านได้บำเพ็ญมหากุศลอันเป็นบุญใหญ่นับภavnันชาติไม่ถ้วนอย่างนี้

ในกาลแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเนี้ ท่านได้มาบังเกิดเป็นลูกชายคนเดียวของภักทียศเรขฉฐี ซึ่งมีทรัพย์สมบัติมากถึง ๘๐ โกฏิ ในภักทียนคร มีนามว่า ภักทชิกุมาร อีสริยสมบัติ โภคสมบัติ และบริวารสมบัติของท่านได้มีพร้อมทุกอย่าง พระบรมศาสดาทรงตั้งพระทัยจะอนุเคราะห์ภักทชิกุมาร จึงเสด็จออกจากเมืองสาวัตถี ไปภักทียนครพร้อมกับภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ทรงประทับอยู่ในชาติยวัน

วันหนึ่ง ขณะที่ภักทชิกุมารกำลังนั่งอยู่ในปราสาท เปิดสทิปัญจรมองดู เห็นมหาชนกำลังเดินไปฟังธรรมในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า มีความสงสัยว่า มหาชนนี้กำลังจะไปที่ไหน

อานิสงส์ถวายนมสด

๑๑๒

กัน เมื่อทราบแล้วก็ไปยังสำนักของพระบรมศาสดาพร้อมกับ
บริวารหมู่ใหญ่ เพียงแค่ได้ฟังธรรมครั้งเดียวและเป็นครั้งแรก
ท่านก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ทั้งที่ยังประดับประดาไป
ด้วยอาภรณ์ทั้งหลาย

พระบรมศาสดาทรงตักเตือนท่านภททียเศรษฐีว่า
“บุตรชายของท่านประดับประดาด้วยเครื่องอลังการฟังธรรม
ได้ดำรงอยู่ในพระอรหัตแล้ว บุตรของท่านสมควรที่จะบวชเสีย
เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่บวชก็จักปรินิพพาน” เศรษฐีกราบทูลว่า “บุตรของ
ข้าพระองค์ยังเป็นคนหนุ่มแน่นอยู่กิจด้วยการปรินิพพานจะมีไม่ได้
ขอพระองค์จงให้เขาบวชเถิด” พระบรมศาสดาทรงให้เขาได้
บรรพชาอุปสมบท ประทับอยู่ในที่นั้นได้ ๓ วันแล้ว ก็เสด็จไป
ยังโกฏิกามใกล้ฝั่งแม่น้ำคงคา ชาวบ้านโกฏิกามได้ถวายมหาทาน
แต่หมู่ภิกษุมิพระพุทธเจ้าเป็นประมุข พระภททียเถระปรารภ
จะบันลือสีหนาท ท่านจึงกำหนดเวลาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จะเสด็จมา แล้วก็ได้นั่งเข้าสมาบัติที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง

เมื่อพระมหาเถระทั้งหลายมาถึง ท่านก็ได้ลุกขึ้นต้อนรับ
ทำให้ภิกษุที่ยังเป็นปุถุชนต่างพากันเพ่งโทษว่า ภิกษุรูปนี้บวช
มายังไม่ทันไร ก็กลายเป็นผู้แข็งแกร่งกระด้างไปเสียแล้ว ไม่ยอมลุกขึ้น
ในเวลาที่พระมหาเถระทั้งหลายมาถึง ส่วนชาวบ้านโกฏิกาม

อานิสงส์ถวายนมสด

๑๑๓

ได้พากันผูกเรือแพเป็นอันมากถวายแด่พระบรมศาสดาและ
ภิกษุสงฆ์

พระบรมศาสดาทรงดำริที่จะประกาศถึงอานุภาพของ
พระภัททชิ จึงประทับยืนบนเรือ ตรัสถามว่า “ภัททชิไปไหน”
พระภัททชิเถรกราบทูลว่า “พระเจ้าข้า” แล้วจึงเข้าไปเฝ้า
พระบรมศาสดา ยืนประคองอัญชลี พระบรมศาสดาตรัสว่า
“ภัททชิ มานี่ซิ เธอจงขึ้นเรือลำเดียวกันกับเราเถอะ” พระภัททชิ
จึงเหาะขึ้นไปในอากาศ แล้วลงในเรือลำเดียวกันกับที่พระบรม-
ศาสดาประทับ

ในเวลาที่เรือแล่นไปในท่ามกลางแม่น้ำคงคา พระบรม-
ศาสดาตรัสว่า “ภัททชิ ในเวลาที่เธอเป็นพระเจ้ามหาปาณะ
รัตนปราสาทจมลงในที่ไหนเล่า” พระเถรกราบทูลว่า “จมลง
ในที่ตรงนี้ พระเจ้าข้า” พระบรมศาสดาตรัสว่า “ถ้าเช่นนั้น
เธอก็ควรตัดความสงสัยของเพื่อนสพรหมจารีทั้งหลายเถอะ”

พระเถรจึงเอานิ้วเท้าคืบยอดปราสาทอันใหญ่ประมาณ
๒๕ โยชน์ แล้วเหาะไปในอากาศ ท่านได้ยกปราสาทขึ้นสูงถึง ๕๐
โยชน์ เมื่อปราสาทถูกยกกลอยไป พวกญาติของท่านในภพก่อน
ซึ่งได้เกิดเป็นปลาเต่าและกบเพราะความโลภในปราสาท ก็พา
กันล้มกลิ้งไปมา พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า “พวกญาติของเธอ

อานิสงส์ถวายนมสด

๑๑๔

กำลังลำบาก” พระเถระจึงปล่อยปราสาท ปราสาทที่ตั้งสถิต
อยู่ตามเดิม ทำให้ภิกษุทั้งหลายหายสงสัยในคุณวิเศษของท่าน

เราจะเห็นว่า การที่คนใดคนหนึ่งจะประสบความสำเร็จ
ในชีวิตอย่างสูงสุดได้นั้น เบื้องหลังของความสำเร็จที่แท้จริง
ล้วนมาจากบุญที่เคยทำเอาไว้ในอดีต นับภพนับชาติไม่ถ้วนนั่นเอง
แม้การที่พระภิกษุเถระนี้ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ก็
เพราะบุญบารมีที่ท่านบำเพ็ญมาในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใน
พระปัจเจกพุทธเจ้าและหมู่ภิกษุสงฆ์ทั้งหลายในอดีต บำเพ็ญ
มาเรื่อยไม่เคยขาด บุญที่ท่านทำนั้นมีแต่บุญใหญ่ทั้งนั้น เป็นบุญ
ที่สามารถทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยเร็วพลัน

เราทุกคนก็เช่นเดียวกัน ต้องสั่งสมบุญบารมีให้มากๆ
เราต้องตั้งใจสร้างบารมีกันต่อไป จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง
คือได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

